

JESSE Q. SUTANTO

O NUNTĂ
(UN PIC)
MORTALĂ

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU MACOVESCU

Dragă cititorule,

Îți mulțumesc foarte mult pentru că ai ales să citești *O nuntă (un pic) mortală!* Cartea aceasta este ca o scrisoare de dragoste pentru familia mea ridicol de numeroasă cu o istorie îndelungată de emigrare. Toți cei patru bunici ai mei au ajuns din China în Indonezia între anii 1920 și 1930 și, atunci când au sosit în Indonezia, și-au schimbat numele chinezești în indoneziene ca să evite xenofobia. Chen a devenit Sutanto. Ho a devenit Wijaya. Pe măsură ce s-au integrat în cultura indoneziană, la fel au făcut-o și copiii lor. Părinții mei au crescut învățând limba indoneziană ca limbă maternă și mandarina ca a doua limbă.

Apoi aceștia ne-au trimis în Singapore ca să ne salveze de revoltele din anii '90 îndreptate împotriva populației chineze. Din fericire, Indonezia este acum o țară minunată de diversă din punct de vedere rasial și religios, și avem parte de o anumită libertate care le-a lipsit părinților noștri. În Singapore, eu și verii mei am început să vorbim rapid engleza ca limbă maternă. Unii dintre noi (adică eu) am uitat

aproape de tot să vorbim indoneziană. Ori de câte ori veneau părinții în vizită, ne era greu să comunicăm.

Din cauza faptului că ne-am tot mutat, vorbim un amestec de limbi. Familia mea e practic trilingvă, dar fiecare din cele trei limbi pe care le vorbim e stricată într-un anumit fel. Cel mai bine mă simt când vorbesc în engleză, apoi în mandarină, pentru că am stat zece ani în Singapore să o studiez, apoi indoneziană. Părinții mei vorbesc fluent indoneziană și mandarină, dar vorbesc o engleză stricată. Când comunicăm, frazele sunt greoaie și nenaturale și adeseori ne e greu să transmitem ce vrem să spunem. Acesta e prețul pe care părinții mei au trebuit să-l plătească pentru a se asigura că eu și fratele meu vom fi în regulă.

Câteva dintre mătușicile din romanul *O nuntă (un pic) mortală* vorbesc acea engleză stricată specifică generației părinților mei. Nivelul lor de engleză nu le reflectă coeficientul de inteligență, ci sacrificiul pe care l-au făcut pentru noi. Ei sunt practic trilingvi și sunt extrem de mândri de această moștenire. Sunt conștientă că, atunci când scriu, pendulez între autenticitate și stereotip, dar sper că această carte îl va demola pe cel din urmă. Romanul nu este sub nicio formă reprezentativ pentru întreaga comunitate asiatică. Nicio carte nu poate să reprezinte o comunitate atât de numeroasă de indivizi.

Sper ca acest roman să vă arate dragostea profundă cu care familia noastră ne-a crescut și cu care ne ocrotește până în ziua de azi.

Toate cele bune,
Jesse

Prolog

Cu opt ani în urmă

ÎN FAMILIA MEA EXISTĂ UN BLESTEM. SE ȚINE DUPĂ NOI din China, unde l-a luat pe străbunicul meu (un accident bizar la fermă în care au fost implicate o scroafă gestantă și o greblă prost plasată), până în Indonezia, unde i-a luat viața bunicului meu (accident vascular la vârsta de 30 de ani, nimic la fel de tragic ca în cazul străbunicului meu, dar destul de tulburător). Mama și mătușile mele s-au gândit că un blestem chinezesc nu le va urmări până în Occident, așa că, după ce s-au căsătorit, s-au mutat în San Gabriel, California. Dar nu numai că blestemul le-a găsit, dar s-a și schimbat. În loc să-i ucidă pe bărbații din familie, i-a făcut să plece, ceea ce e și mai grav. Măcar *Yeye*¹ a murit iubind-o pe *Nainai*² a mea. Primul care a plecat a fost unchiul cel mare. Apoi unchiul al doilea și pe urmă tata, care a plecat în toiul nopții fără să spună

¹ Bunic patern, în lb. cantoneză, în orig. (n. red.).

² Bunică paternă, în lb. cantoneză, în orig. (n. red.).

nimic. Pur și simplu s-a făcut nevăzut ca o fantomă. M-am trezit într-o dimineată, am întrebat unde e și mama mi-a trântit un bol cu *congee*¹ și mi-a zis: „Mănâncă!” Atunci am știut că blestemul mi-l răpise și pe el. După ce verișorii mei au absolvit, au plecat și ei, alegând să meargă la NYU sau Penn State în loc să se ducă la facultățile foarte bune din California.

— Nat, ce norocoasă ești! face mătușa mare în ziua în care mama îi zice că m-am înscris la opt universități, și toate în California.

Cea mai îndepărtată e Berkeley, și ne-am tot certat în legătură cu *acest* subiect. Mama e de părere că orice e mai departe de UC Irvine e prea departe. Nu va putea să vină pe nepusă masă, să-mi facă curat în camera de cămin și să o cicălească pe colega mea de cameră să se culce de vreme și să bea multă apă. Hendra, fiul mătușii mari, este la Boston College și îi ignoră 99,999% din apeluri. Îi răspunde doar în acel 0,0001 din cazuri, când rămâne fără bani și trebuie să-i mai ceară.

— Da, ce norocoasă! spune mătușa doi, atingându-și pieptul și zâmbind amar, probabil gândindu-se la vărul meu Nikky din Philadelphia, care nu o sună niciodată și vine în vizită doar o dată pe an.

Axel, celălalt fiu, este în New York. L-am văzut acum doi ani când s-a mutat. „În sfârșit!” a zis. „Meddy, când îți vine rândul, zboară departe și nu te uita în urmă!”

¹ Terci sau fiertură în gastronomia asiatică. Se poate consuma simplu sau cu carne ori pește (n. tr.).

— Fiicele nu te părăsesc niciodată. Fata e așa o binecuvântare! spune mătușa doi, apoi se întinde și mă pișcă de obraz.

Mătușa patru mormăie și continuă să descojească semințe de dovleac prăjite și sărate. Maică-mea e cel mai mare dușman al ei și mai degrabă s-ar îneca cu o sămânță de dovleac decât să fie de acord că mama e cea mai norocoasă din toată afacerea. Dar, când mama nu se uită, își întoarce privirea spre mine și-mi face cu ochiul.

Sunt mândră de tine, puștoaico!

Zâmbesc neconvingător. Pentru că știu că am cam mințit-o pe mama. M-am înscris pentru admitere la opt universități din California, dar și la o a noua. Columbia. Nu știu de ce, dar nu e ca și cum m-ar accepta, și oricum, de unde am avea bani să plătim taxa exorbitantă de școlarizare?

După câteva luni țin în mână scrisoarea de acceptare la care mă tot uit lung...

O mototolesc și o arunc la gunoi. Eu nu sunt ca verișorii mei. Nu sunt ca tata și unchii mei. Nu-mi pot părăsi familia. Mai ales pe mama. Nu sunt chiar atât de fraieră să cred că nu o să mă afecteze blestemul. Peste mai mulți ani, după ce viitorul soț o să mă părăsească, n-o să le mai am decât pe mama și pe mătușile mele. Așa că le zic că mă duc la UCLA. Mama plânge. Mătușile mele (chiar și a patra) chiuie și se adună în jurul meu, mă îmbrățișează, îmi ating obraji și se plâng de faptul că nu au fiice.

— Ești așa de norocoasă! îi spune mătușa mare mamei a mia oară. Ea stă cu tine mereu. Mereu ai pe cineva.

Așa să fie? Oare sunt blestemată să stau mereu cu ele doar pentru că sunt singura lipsită de cruzime ca să plec? Mă forțez să zâmbesc și să dau înțelegător din cap pe când ele se tot agită în jurul meu, și încerc să mă bucur de restul vieții sub același acoperiș cu mama și mătușile mele.

PARTEA I

O FATĂ ÎNTÂLNEȘTE UN BĂIAT

*(E posibil să fie dragoste la prima vedere și
e posibil ca cineva să moară. Vom vedea.)*

1

În prezent

TRAG ADÂNC AER ÎN PIEPT ÎNAINTE SĂ ÎMPING UȘILE batante. Dinăuntru răsună un amestec de mandarină și cantoneză și mă dau într-o parte ca să intre mama prima. Nu e vorba că sunt politicoasă – adică, sunt, dar vreau să fiu și rațională. Mama a crescut în cartierul chinezesc din Jakarta ticsit de lume și știe cum să-și croiască drumul prin mulțime. Orice mulțime. Dacă eu aș fi în față, aș zice cu o voce pițigăiată: „Pardon... Ah, scuze, *Ah Yi*!... Ăăă, aș putea... Am o rezervare!” Vocea mea nu s-ar ridica deasupra vacarmului și am rămâne în fața restaurantului pentru totdeauna. Sau cel puțin până la ora două, când s-ar mai împuțina cei care vin să mănânce *dim sum*².

¹ Termen de politețe atunci când te adresezi unei femei mai în vârstă (n. tr.).

² *Dim sum* reprezintă o gamă largă de mâncăruri chinezești care sunt savurate în mod tradițional în restaurante pentru brunch (n. tr.).

Însă acum numărul de oameni din spatele mamei mele crește și ea își croiește drum prin mulțimea de familii care așteaptă să se așeze la masă, iar eu m-aș pierde de ea dacă nu aș ține-o strâns de braț de parcă aș avea trei ani. Nu se obosește să se oprească la intrare. Intră cu pași mari de parcă e proprietara restaurantului și scrutează cu ochi de vultur sala de mese.

Cum pot să descriu zarva dintr-un restaurant care servește *dim sum* în inima San Gabriel Valley la 11 dimineața? Sunt aproape o sută de mese înghesuite la care stă câte o familie diferită, iar la multe sunt oameni din trei sau patru generații – *Ah Ma*¹ cărunte și zbârcite la față care țin bebeluși dolofani în poală. Chelnerițele împing niște cărucioare din care ies aburi, dar, dacă le-ai striga, nu s-ar opri niciodată. Trebuie să le spui *Ah Yi* – mătușică – și să fluturi disperat din mâini când trec pe lângă tine ca să le faci să se oprească. Și, odată ce o fac, clienții se năpustesc asupra lor ca niște vulturi și încep să se certe pe ce e în coșurile aburinde din bambus care așteaptă în cărucioare. Oamenii ridică tonul și întrebă dacă au *siu mai*², *har gow*³ sau *lo mai gai*⁴, iar *ah yi* găsesc felurile de mâncare undeva în adâncurile cărucioarelor.

Mandarina mea e foarte proastă, iar cantoneza, inexistentă. Mama și mătușile tot încercă să mă ajute să-mi îmbunătățesc nivelul limbii vorbindu-mi în mandarină sau indoneziană, dar apoi se lasă păgubașe și o dau pe

¹ Bunici paterne (n. tr.).

² Gălușcă umplută cu carne sau pește (n. tr.).

³ Gălușcă cantoneză (n. tr.).

⁴ Orez cu pui (n. tr.).

engleză pentru că eu înțeleg doar jumătate din ce-mi spun. Engleza lor cam scârțâie, dar e mult mai bună decât mandarina sau indoneziana mea. E un alt motiv pentru care mi se pare foarte greu să comand mâncare la restaurantele care servesc *dim sum*. De cele mai multe ori dispare tot ce e mai delicios până mă vede o *Ah Yi* și îmi înțelege comanda. Și nu mai rămân decât chestiile nașpa, ca gogoșile vegetariene cu multă cocă sau *bok choy*¹ la abur.

Dar azi e o zi bună, slavă cerului! Reușesc să obțin două porții de *har gow*, ceea ce mătușa cea mare va aprecia cu siguranță, și mă aleg și cu *lop cheung bao* – cârnați chinezești în aluat. Aproape merită chinul de a veni la prânzul *dim sum* săptămânal.

Mătușa mare dă din cap aprobator când *Ah Yi* pune coșurile aburinde din bambus în mijlocul mesei, și simt o dorință coplesitoare de a mă bate cu pumnii în piept și a striga: „Eu am făcut rost de gogoșile cu creveți! Eu!”

— Meddy, mai mănâncă! Trebuie să ai energie pentru mâine, îmi spune mătușa mare în mandarină, trântindu-mi pe farfurie două coaste de porc făcute la abur în timp ce eu pun cu grijă gogoși pe farfuriile tuturor și le torn ceai.

Mătușa doi taie în două *char siu bao*² și pune câte o jumătate pe farfuria fiecăreia. Cum masa e rotundă, toată lumea ajunge la preparate, dar mesele în familie în China nu sunt complete până când toată lumea servește pe toată lumea, întrucât îți arăți dragostea și respectul pentru celălalt, ceea ce înseamnă că toți trebuie să

¹ Varză (n. tr.).

² Chiflă umplută cu carne de porc făcută la grătar (n. tr.).

o facem în cel mai evident mod cu putință ca să atragem atenția. Ce rost are să-i dai mătușii mari cea mai mare bucată de *siu* mai dacă nu observă și ceilalți?

— Mulțumesc, mătușă! îi spun cu recunoștință, punându-i o bucată mare de *har gow*.

Îi răspund mereu în engleză indiferent ce limbă vorbește familia mea pentru că mătușa doi mi-a spus că i se ridică sângele la cap când mă aude cum stâlcesc indoneziana și mandarina.

— Mănâncă și tu mai mult! Toți ne bazăm pe tine mâine. Și pe tine, mătușă doi.

A doua cea mai mare bucată de *har gow* ajunge pe farfuria ei. A treia, pe farfuria mătușii patru, și ultima, pe a mamei, ceea ce dovedește că mama m-a crescut bine, adică să am grijă de alții înaintea noastră.

Mătușa îmi ignoră platitudinile dând din mâna pe care se află o sumedenie de bijuterii.

— Cu toții ne bazăm unii pe alții.

Celelalte dau din capetele cu cofuri înalte. Mătușa patru are părul cel mai înalt, iar maică-mea mi se plânge de el între patru ochi.

„Mereu e o dispersată după atenție”, a zis mama odată, ceea ce a fost deopotrivă îngrozitor și amuzant.

Am întrebat-o de unde auzise expresia și a pretins că o auzise de la tanti Liying, ceea ce e o minciună gogonată, dar stau de 26 de ani cu mama și știu că nu are niciun rost să mă iau la harță cu ea. I-am spus că se zice „disperată”, nu „dispersată”, iar ea a dat din cap și a mormăit „disperată, rată, rată, rată” înainte să se apuce iar de tocat ceapă verde.

— Bine, gata! face mătușa mare și bate din palme o singură dată.

Toată lumea se îndreaptă. Mătușa mare e mai în vârstă cu zece ani decât mătușa doi și practic și-a crescut surorile pe când *Nainai* se ducea la muncă.

— Coafura și machiajul?

Mătușa doi dă din cap afirmativ, apoi își scoate telefonul și își pune ochelarii pe nas. Folosește degetul arătător ca să tasteze și mormăie „*Apa ya*, numele la aplicația aia... Meddy îmi zice folosesc pentru coafuri. Pin-ceva”.

— Pinterest, intervin eu. Te pot ajuta să o găsești...

Mătușa cea mare mă fulgeră cu privirea, și mă ofilesc.

— Nu, Meddy, nu trebuie să o ajuți. Dacă mătușa doi nu găsește aplicația mâine când e cu mireasa, o să ne facem de răs cu siguranță. Trebuie să fim profesioniste, spune ea.

Sau cel puțin asta cred că a spus. Vorbește așa de repede, că mi-e greu să țin pasul cu ea, dar am auzit clar „o să ne facem de răs” în mandarină – expresia ei preferată.

Mătușa doi se strâmbă și obrazul stâng îi zvâcnește ușor. La fel cum mătușa patru o scoate din minți pe mama, e multă tensiune între mătușa doi și cea mare. Nu mă întrebați de ce, poate că are de-a face cu faptul că sunt cele mai mari. Poate că e ceva din trecutul lor complicat. În familia mamei au fost multe scandaluri, mai ales în Jakarta. Am mai auzit una-alta de-a lungul anilor, mai ales de la maică-mea.

— Ha! croncăne mătușa doi, fluturându-ne prin față Pinterestul pe telefon de parcă e o sabie pe care a reușit

să o scoată din piatră. Am găsit-o! Țsta e stilul ales de mireasă. Am exersat pe părul lui Meddy și a fost super. Se întoarce la mine și mă întreabă în engleză: Meddy, ai poza care ți-am trimisul cu părul?

— Da, îi răspund și îmi scot ușurel telefonul.

Gălesc poza și mătușa doi o ține lângă telefonul ei, arătându-le tuturor cele două poze.

— Vai, e așa similară cu modelul! face mama. Foarte bine, *Er Jie*!

Mătușa doi îi zâmbește căldură.

Mătușa patru dă din cap și zice în engleză:

— Da, sunt aproape identice. Ce impresionant!

Engleza ei e cea mai bună, un alt motiv pentru care mama ei nu o să o ierte niciodată, deși engleza sa e mai bună decât a surorilor mai în vârstă. Mama insistă că mătușa patru are tendința să folosească cuvinte pompoase (adică orice are peste două silabe) doar ca să o înțepte. Cred că are dreptate aici, dar e unul dintre multele adevăruri pe care nu le vom afla niciodată.

— Buclele nu iese bine cu părul asiatic, intervine mătușa mare.

Dacă vorbește engleză înseamnă că îmi reproșează și mie. Mă cuprinde un sentiment de vinovăție, deși clar nu e vina mea.

— De ce tu alege cu blond?

Mătușa doi se uită urât la ea.

— N-am ales. Mireasa ales. Clientul mereu dreptate, ai uitat?

Înfige cuțitul în *har gow* din care mușcă cu furie.

¹ „Soră mai mare”, în mandarină, în orig. (n. red.).

— Aha! oftează mătușa mare. Trebuia se zici că arată diferit la părul asiatic decât la ăla blond. Dar nu contează, adaugă ea când mătușa doi mai are un pic și explodează. Prea târziu acum. Te rog...

— Mă, face mătușa patru.

— Poftim? întreabă mătușa cea mare nedumerită.

— Mă. Se zice „mă rog”, nu „te rog”. Zici „te rog” când ceri ceva.

— Mă rog! În regulă!

Mătușa mare îi zâmbeste mătușii patru, care radiază de zici că e din nou copil. Mama spune că mătușa patru e preferata mătușii mari pentru că e cea mai mică și a fost așa un bebeluș care tânjea după afecțiune, că i-a luat inima mătușii mari din piept.

„I-a scos-o de tot”, mormăia mama de multe ori. Nu m-am obosit să o întreb pe mama, care, fiind a doua soră ca vârstă, nu fusese cumva favorita mătușii până când nu se născuse a patra.

— Flori? întreabă iar mătușa mare în mandarină.

Mama se îndreaptă de spate.

— Ne-am ocupat de tot. Crini, trandafiri, bujori. Ah Guan o să ducă totul pe insulă dimineața.

Insula la care se referă este Santa Lucia, o insulă mare și privată din sudul coastei Californiei care se poate lăuda cu plaje virgine cu nisip galben sau stânci cu un aspect dramatic, și care de o lună are cel mai luxos și exclusivist complex din lume – Ayana Lucia. De mâine începe o nuntă de weekend extravagantă pentru Jacqueline Wijaya, fiică a celei mai mari companii din industria textilă din Indonezia, și Tom Cruise. Serios, nu vă mint!

Sutopo. Da, pe mire chiar îl cheamă Tom Cruise Sutopo. Am verificat. Chinezilor din Indonezia le place să-și boteze copiii după personalități cunoscute și firme de top (am un văr pe care îl cheamă Gucci, care s-a mutat foarte departe imediat ce a putut să o facă din punct de vedere juridic) sau după un nume occidental ortografiat greșit. De pildă: Meddelin. Părinții mei voiau Madeleine. Când eram mică, verii îmi spuneau Meddelin Băgăcioasa, motiv pentru care nu-mi bag nasul în treburile nimănui niciodată. Și pentru că mama și mătușile își bagă nasul pentru toată familia.

Oricum, părinții lui Tom Cruise Sutopo dețin... ceva. Ceva mare. Plantații cu palmieri pentru ulei, mine de cărbune, ceva de genul. Deci e o nuntă între două familii de miliardari într-un complex proaspăt construit, motiv pentru care mătușa mare și noi, ceilalți, avem emoții foarte mari. N-am nici cea mai vagă idee cum au ajuns să ne fie clienți. De fapt, știu. Soțul mătușii patru este – să vedem dacă o nimeresc – fratele socrului verișorului lui Jacqueline. Practic suntem rude. Așa e totul în cultura chino-indoneziană. Toată lumea e cumva înrudită cu toată lumea și se fac afaceri pentru că o rudă prin alianță a cuiva îl cunoaște pe vărul unui prieten.

Credeam că sloganul extrem de kitsch al companiei, de care mătușa mare e foarte mândră – *Nu-ți lăsa ziua cea mare în voia sorții, las-o pe mâinile familiei Chan!*¹ –, i-ar fi speriat pe mire și pe mireasă, dar li s-a părut amuzant.

¹ Joc de cuvinte intraductibil bazat pe pronunția identică a cuvintelor *chance* și *Chans*. În original: *Don't leave your big day to chance, leave it to the Chans!* (n. tr.).

Au spus că sunt și mai siguri că vor să ne ocupăm noi de ziua lor cea mare.

Mamei nu-i tace gura despre cum a găsit florile cele mai rare.

— Aranjamentele o să arate... Meddy, cum se spune în engleză? Excrelente?

— Vrei să spui excelente? o întreabă mătușa patru, și maică-mea se uită la ea cu foarte mult dispreț.

— Foarte bine! adaugă grăbită mătușa mare, reușind să pună capăt privirilor ostile dintre mama și mătușa patru. Și să nu uităm de cântece, da?

Expresia de pe fața mătușii patru se schimbă din furie rece în rânjel superior.

— Desigur, am repetat cu trupa zi și noapte. Să știi că lumea tot trece pe la studio să mă audă cântând.

Viața mătușii patru are două versiuni. Potrivit primei versiuni, e un copil-minune cu un talent recunoscut, cu o voce pe care jurnaliștii o descriau ca „angelică” sau „o comoră națională”. Era pe cale de a deveni o celebritate, dar a ales să lase totul în urmă când surorile ei au decis să se mute în California. Potrivit celei de-a doua versiuni, era o cântăreață mediocră care și-a convins familia să lase totul în urmă și să se mute în California ca să-și urmeze visul total nerealist de a deveni un star la Hollywood. Prima versiune e a mătușii patru, cealaltă e a mamei.

— Și cu tortul cum rămâne? intervine mătușa doi, uitându-se urât la mătușa mare. Ornamentul de pe tort trebuie să fie perfect, nu ca sinistroșenia aia pe care ai făcut-o pentru nunta fiicei lui Mochtar Halim. Oftează teatral și completează: Nimeni nu mai are față.

Nu are niciun sens. Trec cuvintele prin filtrul gândirii. Cred că vrea să spună că nu mai putem să ne arătăm fețele de rușine. Chiar trebuie să-mi îmbunătățesc nivelul de mandarină.

Oricum, ideea e că mătușa doi i-a dat o lovitură sub centură. Nunta lui Cheriss Halim e subiectul ei preferat pentru că Cheriss ceruse un tort oribil de complicat – un turn cu cinci etaje în care stratul de jos să fie cel mai mic și cel de sus, cel mai mare. Mătușa mare, care fusese cofetar-șef mulți ani la hotelul Ritz-Carlton din Jakarta, era pe deplin încrezătoare că va reuși. Dar ceva nu a mers conform planului. Nu știu ce anume, poate nu a făcut un sistem de sprijin suficient de rezistent sau poate că era o sarcină imposibilă pentru o nuntă pe plajă în toiul verii din California de Sud. Orice ar fi fost, tortul imens se înclinase cu încetinitorul printre icnetele speriate ale invitaților înainte să se prăbușească pe una dintre fetele cu flori. A fost prima dată când am ajuns virali pe net, iar mătușa doi nu a lăsat-o pe mătușa mare să uite vreodată de acel incident.

Mătușa mare își umflă nările.

— Am venit aici doar să cumpăr sos de soia.

Cred că a vrut să spună altceva. Mă aplec înspre mama și îi șoptesc:

— De ce vorbește mătușa mare de sos de soia?

— Taci! îmi spune mama. De asta îți zic mereu să ai grijă la orele de chineză! Mătușa mare îi spune mătușii doi să-și vadă de ale ei.

— *Meimei*, îți mulțumesc că ești atât de grijulie! face mătușa mare.

Aoleu, acum chiar că e furioasă! Le numește pe celelalte *meimei* – „soră mai mică” – când vrea să le aducă aminte cine e mai mare.

— Desigur că totul e gata. Tortul va fi de senzație. Vă rog să nu vă faceți griji!

Îi zâmbește mătușii doi într-un fel „atât de adorabil, că e mortal”, apoi se concentrează asupra mea.

Mă foiesc pe scaun. Mătușa mare, așa cum îi e și numele, e mai rotundă decât celelalte surori. Cred că își spun cuvântul cei douăzeci de ani în calitate de cofetar-șef. Însă îi stă bine și o face mai impunătoare, mai convingătoare. De aceea ea e cea care se întâlnește cu potențialii clienți. Îmi displace să o dezamăgesc pe mama, dar ideea de o dezamăgi pe mătușa mare mă face să stau trează nopțile. Poate că e din cauza faptului că mi-am petrecut mare parte din viață în aceeași casă cu ea și cu surorile ei. Eu și mama ne-am mutat la casa noastră cu un an în urmă, după ce afacerea familiei a început să facă profit constant. Locuim tot în același cartier, la doar zece minute de mers pe jos unele de altele, și simt cât de multe așteaptă de la mine, de parcă aş avea patru mame și toate visurile și speranțele lor se află pe umerii mei. Practic, tot ce mă animă e un amestec de cofeină și vinovăție familială.

Mătușa mare se întoarce ca să se uite la mine și mă îndrept instinctiv. Poate că simte ce emoții am pentru ziua de mâine deoarece se uită încurajator la mine și începe să vorbească în engleză de dragul meu:

— Meddy, totul în regulă cu aparatul, da? Ești gata de zi mare?

Dau din cap că da. Ieri am tot verificat aparatul de fotografiat, pe cel de rezervă și toate cele cinci lentile. Fuseseră toate duse la reparat și curățat cu câteva săptămâni în urmă pentru nuntă. Îmi displace profund că tot efortul de a documenta munca asiduă a familiei mele cade în sarcina mea – torturile impunătoare ale mătușii mari, coafurile complicate ale mătușii doi și tehnica de machiaj impecabilă, aranjamentele florale superbe ale mamei și concertele pline de energie ale mătușii patru. La fiecare nuntă încerc să surprind ceva și la fiecare nuntă îmi scapă ceva. La ultima nuntă am uitat să o pozez pe mătușa patru din „unghiul bun, ăla care mă face să arăt din nou de douăzeci de ani”, iar la nunta de dinainte nu am pozat ornamentul principal de pe masa 17, care se pare că era complet diferit de toate celelalte.

— Echipamentul e în stare perfectă, le asigur, și am memorat lista cu pozele pe care trebuie să le fac pentru rețelele de socializare.

— Fată bună ești, Meddy! face mătușa mare, și mă străduiesc să-i zâmbesc.

A, da, devotamentul filial, temelia familiilor asiatice! De când mă știu, am fost învățată să îi pun pe toți cei mai în vârstă ca mine – adică pe mama și pe surorile ei – deasupra tuturor. Și de asta eu sunt cea care din cei șapte copii din generația mea sunt singura implicată în afacearea de familie, deși vreau cu disperare să scap. De dragul lor, mă prefac că-mi place totul la nebunie – agitația, toată organizarea imensă și totul –, dar încet-încet simt cum începe să nu-mi mai placă tot ce iubesc la fotografiat – să nu mă grăbesc, să mă joc cu lentile diferite, cu

lumina și cu unghiurile, în loc să mă grăbesc să fac poză după poză cu aceleași lucruri. Nu că aş putea să-i dezvălui așa ceva familiei mele.

— Da, ești o fată bună, intervine mama în indoneziană, veselă nevoie mare.

Mama și mătușile sunt la fel de fluente atât în mandarină, cât și în indoneziană, și trec fără probleme de la o limbă la alta. Zâmbește larg. De ce zâmbește?

— Avem o surpriză pentru tine.

Acum toate mătușile îmi zâmbesc larg. Mă fac mică în scaun și bucata de *siu mai* mi se transformă în piatră în gură.

— Ce se întâmplă? întreb, și parcă vorbesc și mai încet decât de obicei cu familia.

Mama îmi răspunde:

— Ți-am găsit soțul perfect!

În același timp, toate mătușile exclamă la unison:

— Surpriză!

Clipesc.

— Scuze, ce ați găsit?

— Soțul perfect! croncăne mama.

Mă uit peste umăr și cumva mă aștept ca în spatele meu să vină un tip pe care l-a prins maică-mea la piața Ranch 99.

— Nu e aici, prostuțo! face mama.

— E legat fedeleș în portbagajul tău?

— Meddy, nu glumi cu de-astea! mă apostrofează mătușa mare. Mama ta face un efort să ai o viață bună.

Dau din cap spăsită. Sunt femeie în toată firea, și e suficient să mă mustre mătușa mare ca să mă simt de parcă am din nou trei ani.

— Iartă-mă, mamă! Dar nu...

— Nu aia, nu ailaltă! mi-o taie scurt. De ce ți-e așa greu să te vezi cu cineva? Am încercat să-ți fac lipeala cu fiul unchiului Awai, dar nu m-ai lăsat. Apoi am încercat cu Ah Guan, furnizorul meu de crini – să știi că e tare arătos –, dar și pe el l-ai respins. Nici nu ai vrut să te vezi cu el.

— Meddy e probabil prudentă pentru că, ultima dată când ai încercat să-i faci lipeala cu fiul lui Wang Zhixiang, s-a dovedit a fi... știi tu, face mătușa patru.

Mama flutură iritată din mână.

— De ce tot aduci vorba de fiul lui Zhixiang? S-a dovedit a fi un maniac. Eu de unde era să știi?

— Era cleptoman, murmur.

Înainte să se termine întâlnirea, îmi furase trusa de machiaj din geantă și un pantof. Tipul era un cretin absolut, dar să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului. Sau să-l lăsăm să fure.

— Mă rog, *sayangku*¹, face mama, folosind termenul indonezian de alint pentru ocazii cu adevărat speciale, ca atunci când am absolvit UCLA, tipul ăsta e tare bun. Îți zic eu, nimeni nu e mai bun ca el. E așa de arătos, de treabă și de deștept! Șiii...

O, Doamne, mă pregătesc sufletește! Ultima picătură care umple paharul. Ce o să fie de data asta? Cu norocul meu e verișor de gradul doi sau ceva de genul.

— Deține hotelul! strigă mătușa patru.

Mama se uită urât la ea.

— Voiam să spun eu asta! Mi-ai stricat surpriza!

¹ „Scumpa mea”, în lb. indoneziană, în orig. (n. tr.).

— Te întinseseși prea mult, face mătușa patru.

Toate se întorc spre mine zâmbind larg și așteptând.

— Da. Las jos bețișoarele și zic mai departe: Vorbesc serios. Adică trebuie să fiu fericită? E o răspundere enormă. Trebuie să vă recapitulez cât de mult nu mă pricep la întâlniri? Și ce e, mai exact, o idee bună?

— Ah! face mama cu aroganță. Știu că nu prea te pricepi la întâlniri...

— Pentru că ești o fată așa de bună! completează mătușa mare cu loialitate.

Mătușa doi dă din cap.

— Da, nu ești o curvă, de aia nu te pricepi la întâlniri.

— Mătușă! Hai să nu jignim femeile, te rog!

Dă din umeri, deloc deranjată.

— Mă rog! face mama. Nu contează. E bine că nu te pricepi, pentru că băiatul ăsta e extrem de îndrăgostit de tine, Meddy. Îți știe toate defectele și cât de stângace ești în persoană, dar zice că te place și mai mult!

— Stai așa! ridic eu mâinile. Pune frână! Bine!

Trag aer adânc în piept.

— Sunt multe de discutat. Putem să vorbim iar în engleză? Pentru că sunt sigură că am înțeles eu greșit totul. Întâi de toate, îmi știe toate defectele? Ce piz... De ce, mamă? De unde știe atâtea despre mine?

— L-a cunoscut online! strigă mătușa patru victorioasă.

Cred că a ținut în ea secretul în tot timpul ăsta, pentru că radiază de entuziasm.

— Mama ta a intrat pe net pe un site de matrimoniale și vorbește cu el de săptămâni întregi!

— Poftim?

O, Doamne, deci nu am înțeles greșit! Chiar mi-a găsit un tip la nimereală cu care să ies la întâlnire.

— Mamă, așa e?

— Da, e o idee foarte bună, nu? O să vă cunoașteți înainte de întâlnire, adică în seara asta.

— În seara asta? întreb pe un ton pițigăiat. Dar *nu-l* cunosc! Nu știu nimic despre el în afară de faptul că a vorbit cu maică-mea săptămâni întregi. Doamne, asta chiar e un rahat încurcat, mamă!

— De asta îți zic acum, îmi răspunde complet netulburată, în timp ce obrazii mei sunt așa de fierbinți, că aproape mi se topesc pe față. E un băiat așa de treabă, foarte respectuos cu persoanele în vârstă!

— De unde știi?

Îmi dau seama că țin când se întorc capetele celor de la masa de lângă noi. E aproape imposibil să atragi atenția vorbind tare într-un restaurant cu *dim sum* în timpul fotei de la prânz, ceea ce arată cât de nervoasă sunt.

— Cumpărat casă părinților! O vilă în San Marino, situată foarte bine.

Cele trei mătuși dau solemn din cap. San Marino e practic Sfântul Graal pentru familia mea – suficient de aproape de San Gabriel Valley ca să cumpere *bubble tea* taiwanez și suficient de departe ca să fii înconjurat de localnici. Mama și surorile ei sunt chitite pe San Marino de când au emigrat aici.

— Și îi place la nebunie să gătească, adaugă mama uitându-se urât la mine. Și asta e foarte bine pentru că, de câte ori te învăț, tot nu știi cum. Cum să fii soție bună și tu nu știi gătești orez?

— Rămâi la subiect! o atenționează mătușa patru.

Mama o ascultă în sfârșit.

— Are doi câini. Tu mereu vrei câine. Acum poți să ai doi! Sunt așa bine îngrijit! Uite!

Scoate o poză cu doi golden retrieveri cu blana așa de lucioasă și de aurie și cu proporții atât de armonioase, de parcă sunt modele pentru o revistă cu animale de companie.

— Îi zic că sunt fotograf de nunți și el zice „uau, ce impresionant!”, și eu spun...

— Stai așa!

Trebuie să aștept o secundă ca să percep ce spune.

— Tu... Mamă... Ai intrat pe un site de matrimoniale și te-ai dat drept *eu*?

Stau acolo cu gura căscată; nici nu respir, clipesc sau orice altceva.

— Desigur că da! face mătușa doi. Cum altfel să întâlnească băiat? Dacă zice vârsta adevărată, 56...

— 53! intervine mama.

Mătușa patru pufnește.

— Dacă zice cât are, o să potrivească cu bărbați vârsta ei, îmi explică mătușa doi încet și îmi zâmbește încurajator. Vezi? De asta trebuie să pretindă că ești tu.

Nici nu pot să ripostez. Ce e viața mea? Pe când încerc să înțeleg situația, mama îmi mai spune ce mesaje profunde și expresive mi-a mai trimis Jake, patronul hotelului. A văzut poze cu mine și i se pare că sunt „răpitoare”.

— Măcar ai poze cu el?

— Îl întreb, dar cred că e cam timid, răspunde mama.

— Îți dai seama că înseamnă că e un troll? intervine mătușa patru.

Mama îi face semn cu mâna, ignorând-o.

— Cred că pentru că e arătos nu vrea să arate poză, vrea să fie sigur că îndrăgostești de el, nu de față.

— Și e taiwanez, așa că mandarina lui foarte bună, intervine mătușa doi. Poate îți îmbunătățești mandarina cu el. Când vorbești mandarină, îmi dai durere de cap.

— Scuze! mă fâstâcesc, căci sunt așa de tulburată de toate detaliile, că nu știu cum să reacționez. Trebuie să... Pot să văd mesajele?

— Nu e timp, face mama. Ai încredere în mine, ăsta e băiat de treabă! Foarte bun. Dacă nu te duci, ratezi.

Și, spre groaza mea, în ciuda sinistrului situației, mă simt un pic flatată, ceea ce înseamnă că mi-am ieșit complet din minți.

Dar ultima oară am fost la o întâlnire...

Vara trecută? Toamna trecută? Sfinte Iisuse! Oare a trecut așa mult timp? Ca să nu vă mai spun ultima oară când mi-am tras-o. Cum îi place celei mai bune prietene, Selena, să-mi spună: „Fată, trebuie să ți-o mai tragi și tu până când chestia aia nu se închide de tot.” Mă uit în poală la „chestie”. De ce nu poate să zică „vagin”?

Doar n-o să te închizi de tot, nu?

Bun, tocmai am început să vorbesc cu propriul vagin. Poate că mama are dreptate. Trebuie neapărat să ies la o întâlnire. Și ce dacă e stabilită în modul cel mai ciudat și jenant cu putință?

— Trebuie să plec, *ya*, anunță mama, nedându-și seama că, tacit, m-am convins atât pe mine, cât și pe vagin să acceptăm.

— Nu trebuie să anulezi, face mătușa mare. Dacă anulezi în ultim moment, e urât. Tu ești fată bună.

— *Atât* de jignitor! zice mătușa doi. Dar noi știm tu nu faci asta. Ești fată bună.

— O să pui în pericol weekendul cu nunta, intervine mătușa patru. Trebuie să te duci și să fii și tu drăguță și amabilă ca de obicei. Sigur o să se îndrăgostească.

Mă uit lung la mama și la mătușile mele. Și ele se uită la mine zâmbind și dând din cap ca pisicile atunci când au încercuit un șoarece.

— Bine! oftez, apoi adaug: Spune-mi tot ce trebuie să știu despre partenerul meu din seara asta!

2

Anul doi de facultate, cu șapte ani în urmă

— NU-MI ZI CĂ PUI BUCĂȚI DE CRENVURST ȘI KIMCHI¹ ÎN a ta! îi spun strâmbând din nas.

— Bine, dar tu poți să pui panda de aia în a ta, și eu nu am voie să pun crenvurst și *kimchi* în a mea? face Nathan, amestecând în aluatul pentru prăjitură la cană.

— *Pandan* e o aromă foarte cunoscută de prăjitură, trogloditul ce ești! Ce prăjitură la cană are crenvurst și *kimchi* în ea?

— Cea mai bună, răspunde Nathan cu ușurință. Știi că a mea o să fie mult mai gustoasă decât a ta și o s-o mănânci pe toată.

— Imposibil!

Zece minute mai târziu, strig frustrată când ajung cu lingura la fundul căni.

— Asta a fost tot?

Nathan râde.

¹ Varză murată coreeană (n. tr.).

— Doar ți-am zis. Deși trebuie să recunosc că și panda e delicioasă.

— Se spune pan-DAN. Nu mâncăm animalul. E o plantă.

— OF! Și eu în tot timpul ăsta am crezut că mâncăm secreție din glandă de panda sau ceva de genul.

Acum râd eu. Tipul ăsta e culmea.

— Ești așa de prostuț! Doamne, nu pot să cred... Ce glandă?

— Anală, desigur.

— Ce scârbos!

Zâmbește larg și ochii aproape i se închid. E genul de zâmbet care mă face să vomit. Ca să fim înțeleși, mă face să vomit pentru că e așa de adorabil, încât îmi agită stomacul, nu pentru că mă dezgustă. Când i-am zis Selenei de zâmbetul grețos, mi-a spus: „Ori ești deranjată la stomac, ori te-ai îndrăgostit. Orice ar fi, stai departe de mine! Nu vreau să cad la pat.”

Îndrăgostită. Mă uit în vreme ce Nathan se ridică în picioare și se duce la frigider ca să-mi mai facă o prăjitură la cană cu crenvurst și *kimchi*, și știu, normal că știu, că sunt stupid și enervant de îndrăgostită de el, ca atunci când îți verifici telefonul la fiecare jumătate de minut. De când ne-am cunoscut în săptămâna bobocilor, eu și Nathan am fost prieteni la cataramă. Pare sortit să fie așa. Chiar avem și același nume de familie: Chan. Care să fi fost șansele? Da, e cel mai comun nume de familie din Hong Kong, de unde e tatăl lui, și unul dintre cele mai populare nume din China, de unde e bunicul, dar pare să fie mâna sortii. Ieșim aproape în fiecare zi și facem

tot felul de chestii împreună. Am găsit cele mai bune locuri în care să tragem un pui de somn la bibliotecă, am găsit cel mai bun sandvici și cea mai bună înghețată la Diddy Riese (fursec cu nuci de macadamia trase în ciocolată albă și aromă de nuci pecan) și azi a venit în camera comună din cămin să facă prăjitură la cană. E ca prietenia mea cu Selena, numai că simt fluturi în stomac. El însă...

Ei bine, nu știu. Uneori cred că e și el atras de mine. Alteori îl văd cum se uită la mine cu ochi blânzi și stomacul mi se agită (mersi, stomacule!). Dar apoi își pune cotul pe capul meu când așteptăm la semafor să se facă verde și atunci sunt convinsă că mă vede ca pe o prietenă. Ceea ce nu-mi displace deloc. Îmi convine o prietenie platonice. Sunt calmă. De un calm absolut.

Nathan își pune mâna pe umărul meu și aproape sar ca arsă din scaun.

— Hei, ești bine?

Pufnesc.

— Da, firește, de ce n-aș fi?

Nu e ca și cum m-a întrerupt pe când visam cu ochii deschiși la abdomenul lui care jur că se vede prin hanoracul cu UCLA.

— Ai auzit ce ți-am zis?

— Ce?

— Despre petrecerea de la Phi Kappa?

Mă strâmb.

— O petrecere la o frăție? Ce-i cu ea?

— Vrei să mergem? Prietenul meu e membru și mi-a zis că au petreceri super. Nu știu, ar putea fi distractiv.

— Știi că se întâmplă chestii oribile tocmai la o petrecere de genul ăsta? Comă alcoolică, viol, umilire...

— Bine, bine! râde Nathan. Am înțeles, nu trebuie să vii.

Of, de ce trebuie să le stric mereu chefurile altora? Chiar vreau să vin. Doar că... nu știu, cred că mi-e groază că Nathan s-ar putea să-și dea seama că îl plac și ar fi superjenant.

Din fericire, se aude cuptorul cu microunde. Nathan se duce să scoată prăjitura la cană. Se mișcă prin bucătăria comună cu atâta ușurință, mereu cu o grație care îmi amintește de o felină! Un leu sau un râș. Presară arpagic proaspăt tăiat peste prăjitura la cană și mi-o întinde. Îi mulțumesc, deși mi-am pierdut pofta de mâncare.

— În fine, trebuie să plec. I-am promis lui Matt că mă duc la sală cu el.

— Mersi pentru prăjitură! îi spun pe cel mai nonșalant ton cu putință. Să ai un antrenament bun! îi strig în ultimul moment și apoi regret instant.

Parcă îl cicălesc.

Iar îmi zâmbește larg și dispare. Mă duc înapoi în cameră cu un aer înfrânt. Selena abia își ridică privirea din manualul de analiză matematică când mă trântesc teatral pe pat.

— Coaie albastre? mă întreabă ea, scriind în caiet.

— Cele mai albastre, icnesc în pernă.

— Sunt foarte sigură că romanul se numește *Cel mai albastru ochi*.

Întorc capul și mă uit urât la ea.

— Nu ești foarte înțeleghătoare.

— Te-a rugat să te duci la petrecerea de la Phi Kappa?

— De unde știi?

Selena își dă ochii peste cap.

— Poate pentru că am o viață socială? Și Nathan te-a întrebat pe un ton lejer dacă te duci.

Scot un geamăt.

— Nu sunt deloc în elementul meu la petreceri. Dacă m-ar vedea vreodată, și-ar da seama că-s cea mai plictisitoare persoană din lume.

— De asta n-ai fost la nicio petrecere aici? mă întrebă Selena și se holbează la mine. Ai probleme la mansardă. Gata, am hotărât! La asta mergi.

— Ba nu!

— Ba da!

— Nu, nu mă poți forța. Nu mă duc. Nu mă duc!

Vineri seară sunt cu Selena în fața frăției Phi Kappa, o casă care vibrează la propriu de la muzică. Văd ferestrele zăngănind cu fiecare ritm de bas.

— E o idee proastă! mă văicăresc. Singurele petreceri care-mi plac sunt cele unde se joacă jocuri de societate.

— Concentrează-te! îmi cere Selena și mă ia de umeri. Ești o bunăciune, și o să intrăm acolo, o să-l găsești pe Nathan, eu o să găsesc o fată bună sau un tip, care o fi primul, și amândouă o să fim câștigate în seara asta.

— Câștigate? icnesc.

— Adică ne-o tragem.

O privesc pieziș.

— Ne babardim? Ne coțaim? Chiar trebuie să zic „raporturi sexuale”?

Vocea mea e cu câteva octave mai sus decât a altora.

— Nu intenționez... Nu sunt gata să...

Selena pufnește în răs.

— Vai, ce față ai! Glumesc. Nu ne furem în seara asta, bine? Tu și cu Nathan sunteți prea adorabili ca să v-o trageți beți într-o seară. Îl găsim, o să se uite la tine îmbrăcată așa și aia e. O să MOARĂ.

— Sper că nu la propriu, murmur în caz că aude blestemul, apoi trag aer adânc în piept și mă iau după Selena, care intră țațoș în casa frăției care geme de lume.

E și mai rău decât am crezut. Muzica e așa de tare, că-mi clănțănesc dinții pe ritmul muzicii. Selena intră în mulțime, trecând printre trupurile fierbinți și agitate și trăgându-mă după ea. Habar nu am unde ne ducem sau cum de știe pe unde să o ia. Cineva îmi varsă din greșeală o băutură rece în blugii strâmți pe care mi i-a împrumutat Selena și țip, dându-i drumul la mână, dar orice sunet scot este imediat înghițit de larmă. Trupurile inspiră și expiră în spatele Selenei. O strig, dar nu-mi aud nici vocea.

Iar acum sunt singură. Trag adânc aer în piept și îmi dau seama că e o greșeală. Probabil casele frățiilor nu miros bine nici în cele mai bune momente, iar după o oră de petrecere dezlănțuită e un miros radioactiv. Îmi vine să vomit, dar mă adun și plonjez iar în mulțime, strigând-o pe Selena. Un tip beat se împiedică și se izbește de mine, și, din cauza avântului pe care și l-a luat, mă împiedic și eu. Risc să fiu strivită. Nu e o moarte plăcută...

— Hei, stai așa! spune cineva care mă saltă de pe podeaua lipicioasă.

— Nathan, gâfâi eu.

El clipește.

— Meddy? Apoi pare că mă vede pentru prima oară și face ochii mari, exclamând: Uau!

Îmi mușc buza. Selena ar fi mândră de reacția lui, dar eu mă simt prost, de parcă am hainele altcuiva pe mine. Ceea ce e și cazul. Selena m-a băgat într-o pereche atât de strâmtă de blugi, încât sunt aproape sigură că o să mi-i tai de pe mine, și am un maiou sclipicios fără spate care nu se poartă cu sutien. Mi-a zis că e bine, pentru că sutienele sunt pentru femei cu sâni. Trist, dar adevărat!

— Bună! îi zic, de parcă nu mă așteptam să-l văd aici, de parcă nu am venit aici pe jumătate dezbrăcată ca să-l surprind și să mă iubească și el.

— Ce? strigă el.

— Am zis „bună”! îi strig și eu.

— Bună!

Cel puțin asta cred că a zis.

— Poftim? strig din nou.

Amândoi dăm din cap și râdem, și orice stânjenală ar fi fost între noi se topește ca o bucată de bezea. Mă ia de mână și mi-o strânge înainte să mă conducă de-a lungul camerei. Mi se strânge inima – ah, o să observe că am palmele transpirate și apoi o să-mi dea drumul, și o să-l pierd în mulțime ca pe Selena, însă Nathan mă ține strâns de degete și se strecoară încet prin mulțime, întorcându-se după câțiva pași ca să se asigure că sunt bine. Și deodată suntem în curtea din spate, iar vântul rece îmi înțeapă fața și spatele gol și mi se face pielea de găină. Nathan

închide ușa din sticlă după noi, iar muzica bubuitoare nu se mai aude, slavă cerului!

— Ai reușit, zice apoi, și mă îmbrățișează cu un braț. Unde e Selena?

— Undeva înăuntru.

Îmi verific telefonul și îi trimit un mesaj scurt în care îi spun că sunt în curtea din spate.

Cât sunt pe telefon, Nathan îi salută pe cei de aici. Sunt destui și toți au pahare roșii de plastic și sticle cu bere. În regulă, pot s-o fac. E mai relaxant aici. Îmi bag mâinile în buzunare sau cel puțin încerc. Se pare că blugiiăștia idioți sunt prea strâmți ca să-mi încapă și degetul mic. Nathan mă prezintă prietenilor lui, ale căror nume le uit imediat, dar, când le zic cum mă cheamă, câtorva li se luminează fețele și se uită la Nathan, care își îngustează privirea. Inima mi se izbește de cutia toracică.

Le-a spus oare prietenilor lui despre mine? OARE ÎNSEAMNĂ CĂ MĂ IUBEȘTE MAI MULT DECÂT CA PE O PRIETENĂ?

Ia-o mai ușor, iepuroaico! Nu înseamnă nimic.

O fată îmi dă o sticlă cu bere și îmi întinde un deschizător.

— Atârnă-l de cârlig când termini.

Îmi arată un cârlig bătut în cui de un copac în mijlocul curții.

Fac cum îmi spune și, când mă întorc, mă izbesc de pieptul lui Nathan.

— Au!

— Ești bine? mă întreabă. Scuze, credeam ca știi că sunt în spatele tău!

Îmi frec nasul.

— Frate, porți armură sub tricou?

Își flexează teatral bicepsii.

— Ce pot să zic? Sunt doar foarte lucrat.

— Mai degrabă osos.

Chiar nu e cazul. Deloc. Îmi dezlipesc ochii pofticioși de la pectoralii lui. De ce mi se par așa atrăgători pectoralii tipilor? Parcă sunt un tip căruia îi plac sâni, dar invers. O fată ahtiată după sâni. Apoi mă uit la mâinile lui Nathan și mă gândesc: *Mm, are mâini drăguțe*. Poate sunt o fată căreia îi plac mâinile. Sau poate o tipă căreia îi place tot la Nathan.

Mă reazem de trunchiul copacului ca să am un aer nonșalant, dar se dovedește a fi o mare greșeală. Sfat util: nu te rezema de trunchiul unui copac când porți un maiou fără spate!

— Căcat! șuier și îmi frec spatele. Copacul ăsta idiot are lame ascuțite?

— E scoarța copacului. Arată-mi spatele!

Și, înainte să-mi dau seama, Nathan îmi atinge cu degetele pielea goală. O mână caldă și puternică pe spatele meu rece. Mușchii mi se lichefiază. Stomacul e practic o baltă. Înghit în sec și îmi amintesc să respir.

— Doar o zgârietură. Nu-ți ies mațele.

Dar mâna lui rămâne pe spatele meu. Își răsfiră degetele și îmi trimite furnicături prin tot corpul.

— Ți-e frig?

Abia pot vorbi în timp ce el își dă jos jacheta și mi-o pune peste umeri. Asta e. Acum îi zic că am avut vise erotice cu el... Ba nu, că mi-a căzut cu tronc, că am impresia că e perfect. Jacheta lui e așa de mare, că îmi atârnă practic de umeri.

— Ți-a mai zis cineva cât de micuță ești?

— Mă lași, am 1,57...

— Într-o zi când porți tocure, murmură Nathan, și îmi zâmbește cu gropițe în obraji.

Strânge jacheta în jurul meu și mă trage ușor, de parcă nu vrea să-mi dea drumul. Nu vreau să plece.

— Auzi, îmi zice cu o voce catifelată.

Ridic privirea și mă uit în ochii lui.

— Da.

De data asta nu e nicio glumă, nicio remarcă deșteaptă, niciun strat de prietenie între noi. Suntem doar eu și el, și noaptea friguroasă ca în deșert, și lumini agățate în copaci ce strălucesc ca stelele în jurul nostru.

— Mă bucur că ai venit! îmi spune.

Și de data asta sunt complet sinceră cu el.

— Am venit să te văd.

Iar zâmbește în felul ăla, apoi își lasă capul în jos de tot pe când eu mi-l ridic pe al meu și buzele noastre se întâlnesc izbindu-se ușor, ștergând orice gând aș fi avut.

Bun! Bun, bun, bun! Am mai sărutat băieți. Doi băieți. Bine, unul dintre ei era dosul palmei. Sărutul cu celălalt băiat nu a fost grozav. Sincer, mâna mea a fost mai bună. Nu mi-au plăcut niciodată săruturile de la Hollywood cu gura deschisă. Mănânc prea multă pastă de creveți fermentați și nu cred că sărut bine. Când vine vorba de sărut, pentru mine se face cu gura închisă.

Dar acum, sfinte Dumnezeule! Nathan e fix opusul gurii mele cumiști. Are buzele catifelate, iar respirația lui e un amestec îmbătător de rom și mentă, și nu își bagă limba precum Christian Miller în clasa a noua.

Nathan nu se grăbește; îmi atinge ușor buzele cu ale lui cu foarte multă blândețe până când devin o făptură formată doar din oase și apă. Îl cuprind pe după umerii lați și puternici ca să mă sprijin și el mă ridică pe jumătate. Și, până să-mi dau seama, deschid gura și chiar îl sărut pe Nathan Chan, și e foarte excitant.

Acum știu că așa trebuie să fie. Nu e nimeni ca Nathan, care mă ține extrem de ferm, iar trupurile noastre sunt lipite unul de altul. Și, când îmi dau seama, știu că am pus-o.